

DE ROEP VAN DE WILDERNIS

Jack London

Voorwoord

Sommige verhalen lijken eenvoudig wanneer men ze voor het eerst leest. Een hond, een mens, een reis, een strijd om te overleven. En toch dragen juist deze verhalen vaak een diepere waarheid in zich, een waarheid die zich pas openbaart wanneer men bereid is verder te kijken dan de oppervlakte.

De roep van de wildernis is meer dan een avonturenverhaal. Het is een vertelling over herinnering, instinct en de dunne grens tussen beschaving en natuur. In de figuur van Buck beschrijft Jack London niet alleen de lotgevallen van een hond die uit zijn vertrouwde wereld wordt losgerukt, maar ook de terugkeer naar iets ouds, iets dat in ieder levend wezen sluimert.

De wildernis die in dit boek wordt opgeroepen, is geen romantisch landschap. Zij is onverschillig, hard en eerlijk. Wie haar wetten niet leert begrijpen, wordt erdoor verzwolgen. Maar wie luistert, wie zich aanpast, ontdekt een vorm van vrijheid die geen mens kan schenken of afnemen.

London schreef dit verhaal in een tijd waarin de wereld snel veranderde. Machines, steden en nieuwe sociale structuren deden hun intrede, terwijl oude zekerheden verdwenen. Tegen die achtergrond klinkt de roep van de wildernis niet als een vlucht, maar als een herinnering: een oproep om te erkennen waar we vandaan komen, en wat ons werkelijk vormt.

Deze roman nodigt de lezer uit om te volgen, niet alleen de sporen in de sneeuw, maar ook de innerlijke weg die Buck aflegt. Het is een reis zonder sentiment, maar vol betekenis. Een verhaal dat blijft resoneren, lang nadat de laatste bladzijde is omgeslagen.

Wie dit boek opent, hoort misschien ook iets anders. Niet alleen de stem van de wildernis, maar een echo van zichzelf.

Inhoudsopgave

Chapter I. In het oerwoud van instinct.....	5
Chapter II. De wet van knuppel en tand.....	15
Chapter III. Het heersende oerbeest.....	24
Chapter IV. Wie meester werd	38
Chapter V. Het zwoegen aan lijn en spoor	47
Chapter VI. Om de liefde van een man	62
Chapter VII. De roep die klinkt	76

Chapter I.

In het oerwoud van instinct

‘Oude zwerflust springt weer wakker, knaagt aan ketens van gewoonte; uit winterslaap herrijst de wilde oerdrift, fel en ongetemd.’

Buck las geen kranten, anders had hij geweten dat er onheil dreigde, niet alleen voor hemzelf, maar voor elke hond aan de kust, sterk van lijf, met warme, lange vacht, van Puget Sound tot San Diego. Want mannen, tastend in de arctische duisternis, hadden geel metaal gevonden; stoomvaartmaatschappijen en transportbedrijven bliezen het nieuws groot, en duizenden trokken noordwaarts. Die mannen wilden honden – zware honden, gespierd om te zwoegen, met dikke vacht tegen de vorst.

Buck woonde in een groot huis in de zonovergoten Santa Clara-vallei. Het heette het landgoed van rechter Miller. Het lag wat terug van de weg, half verscholen tussen bomen, waarachter je de brede, koele veranda zag die rondom liep. Een grindpad slingerde erheen, door uitgestrekte gazons, onder de kruin van hoge populieren. Achter het huis strekte zich alles nog ruimer uit: grote stallen waar een dozijn stalknechten en jongens de scepter zwaaiden, rijen met wingerd begroeide dienstwoningen, keurig geordende bijgebouwen, lange druivenprieeltjes, groene weiden, boomgaarden en bessentuintjes. Er was een pompinstallatie voor de artesische put en een groot cementen bassin waarin de zoons van de rechter ’s morgens doken en zich ’s middags verkoelden als de hitte drukkend werd.

Over dit hele domein heerste Buck. Hier was hij geboren, hier had hij zijn vier levensjaren doorgebracht. Er waren wel andere honden, dat kon niet anders op zo’n uitgestrekt landgoed, maar die telden niet mee. Ze kwamen en gingen, woonden in de volgepakte kennels of hielden zich schuil in de hoeken van het huis, zoals Toots, de Japanse mopshond, en Ysabel, de Mexicaanse naakthond –

vreemde wezens die zelden een poot buiten de deur zetten. Aan de andere kant waren er de foxterriërs, minstens een stuk of twintig, die dreigend blaften naar Toots en Ysabel als die voor het raam verschenen, beschermd door een leger dienstmeisjes met bezems en dweilen.

Maar Buck was geen huishond en geen kennelhond. Het hele rijk behoorde hem toe. Hij dook in het zwembassin of trok met de zoons van de rechter op jacht; hij vergezelde Mollie en Alice, de dochters, op lange schemerwandelingen of vroege ochtendtochten; op winteravonden lag hij aan de voeten van de rechter voor het brullende haardvuur in de bibliotheek; hij droeg de kleinkinderen op zijn rug, rolde met hen door het gras, bewaakte hun stoutmoedige tochten naar de fontein in de stalhof en zelfs verder, tot de paardenweiden en de bessentuintjes. Tussen de terriërs liep hij als een vorst, Toots en Ysabel negeerde hij volkomen, want hij was koning – koning over alles wat kroop, sloop of vloog op het landgoed van rechter Miller, de mensen inclusief.

Zijn vader, Elmo, een reusachtige sint-bernard, was de onafscheidelijke metgezel van de rechter geweest, en Buck beloofde die weg te volgen. Hij was niet zo groot – honderdveertig pond slechts –, want zijn moeder, Shep, was een Schotse herder geweest. Toch schonk die honderdveertig pond, vermeerderd met de waardigheid van goed eten en algemene achting, hem een koninklijke houding. Vier jaar lang, sinds zijn puppytijd, had hij geleefd als een verzadigde aristocraat; hij koesterde een fiere trots op zichzelf, soms zelfs een tikje zelfingenomen, zoals landjonkers dat soms worden door hun afgezonderde bestaan. Maar hij had zichzelf behoed voor louter verwendheid: jacht en buitenlucht hadden vet geweerd en spieren gehard; net als bij de rassen die koud water verkiezen, had de liefde voor water hem gezond en vitaal gehouden.

Zo was Buck in de herfst van 1897, toen de vondst in de Klondike mannen van over de hele wereld naar het bevroren noorden lokte.

Maar Buck las geen kranten en wist niet dat Manuel, een van de tuinhelers, een kwalijk soort kennis was. Manuel had één grote zwakte: hij speelde graag de Chinese loterij. En bij dat gokken had hij één fatale fout: hij geloofde in een systeem. Dat maakte zijn ondergang onvermijdelijk. Een systeem vergt geld, en het loon van een tuinhelper reikte amper tot het onderhoud van vrouw en kroost.

Die gedenkwaardige avond, toen de rechter vergaderde met de rozijnenkwekersvereniging en de jongens druk bezig waren een atletiekclub op te richten, pleegde Manuel verraad. Niemand zag hem met Buck door de boomgaard verdwijnen – Buck dacht dat het een gewone wandeling was. Niemand zag hen aankomen bij het kleine halteplaatsje College Park, behalve één man. Die man sprak met Manuel, en er rinkelde geld tussen hen.

‘Je kunt de waar beter inpakken voor je hem aflevert,’ gromde de vreemdeling. Manuel sloeg een stevig touw om Bucks hals, onder de halsband door.

‘Draai maar flink, dan stikt-ie genoeg,’ zei Manuel. De ander gromde instemmend.

Buck aanvaardde het touw met kalme waardigheid. Het was ongebruikelijk, zeker, maar hij had geleerd mannen die hij kende te vertrouwen en hun wijsheid hoger te achten dan de zijne. Zodra het touw echter in de handen van de vreemdeling kwam, gromde hij dreigend. Hij had slechts zijn ongenoegen kenbaar willen maken – in zijn trots meende hij dat een wenk volstond als bevel. Tot zijn verbazing spande het touw zich, snoerde zijn adem af. In blinde woede sprong hij naar voren. De man ving hem halverwege op, greep hem bij de keel en wierp hem met een behendige draai op zijn rug. Het touw trok onverbiddelijk strak. Buck worstelde razend, tong uit de bek, borst hijgend zonder lucht. Nooit was hij zo schandelijk behandeld, nooit zo woedend geweest. Maar zijn krachten zakten weg, zijn ogen werden glazig, en hij wist niets meer

toen de trein stopte en de twee mannen hem in de bagagewagen smeten.

Toen hij bijkwam, voelde hij vaag pijn in zijn tong en werd hij door elkaar geschud in een of ander voertuig. Het rauwe gefluit van een locomotief bij een overweg vertelde hem waar hij was. Te vaak had hij met de rechter gereisd om het rijden in een bagagewagen niet te herkennen. Hij opende zijn ogen en er laaide de ongetemde woede op van een ontvoerde koning. De man greep naar zijn keel, maar Buck was sneller. Zijn kaken sloten zich om de hand en lieten niet los voordat het bewustzijn hem opnieuw verliet.

‘Heeft aanvallen,’ zei de man, zijn verminkte hand verbergend voor de bagagemeester die door het lawaai was aangetrokken. ‘Ik breng ’m naar de baas in Frisco. Een goeie hondendokter daar denkt dat-ie hem kan genezen.’

Over die nachtelijke reis sprak de man later het duidelijkst in een schuurtje achter een kroeg aan de waterkant van San Francisco.

‘Maar vijftig dollar krijg ik,’ mopperde hij. ‘Geen duizend in contanten zou me overhalen het nog eens te doen.’

Zijn hand zat in een bloederige zakdoek gewikkeld, zijn rechterbroekspijp was van knie tot enkel gescheurd.

‘Hoeveel kreeg die andere kerel?’ vroeg de kroegbaas.

‘Honderd. Geen cent minder, zo waar ik leef.’

‘Dan honderdvijftig in totaal,’ rekende de kroegbaas. ‘En hij is het waard, anders ben ik een sul.’

De ontvoerder wikkeld de doek los en keek naar zijn togetakelde hand. ‘Als ik geen hondsdolheid krijg...’

‘Dan komt het omdat je voor de galg geboren bent,’ lachte de kroegbaas. ‘Kom, help even voor je vertrekt.’

Versuft, met ondraaglijke pijn in keel en tong, half gewurgd, probeerde Buck zijn folteraars onder ogen te komen. Maar ze smeten hem neer en knepen zijn keel dicht tot ze de zware koperen halsband hadden losgevild. Toen haalden ze het touw weg en wierpen hem in een kist als een kooi.

Daar lag hij de rest van die ellendige nacht, zijn woede en gekwetste trots koesterend. Hij begreep er niets van. Wat wilden die vreemden van hem? Waarom hielden ze hem opgesloten in die enge kist? Hij wist het niet, maar een vaag besef van naderend onheil drukte op hem. Meermalen sprong hij op als de schuifdeur rammelde, in de verwachting de rechter te zien, of op zijn minst de jongens. Maar telkens was het het bolle gezicht van de kroegbaas dat in het zieke kaarslicht naar binnen loerde. En telkens werd de blijde blaf die in Bucks keel opwelde tot een woest gegrom.

De kroegbaas liet hem met rust. 's Morgens kwamen vier mannen binnen en tilden de kist op. Nog meer kwelgeesten, oordeelde Buck, want ze zagen er ruig en verlopen uit. Hij stormde en raasde tegen de tralies. Ze lachten alleen maar en prikten met stokken, die hij meteen beetpakte tot hij beseftte dat ze daarop uit waren. Toen ging hij makkend liggen en liet toe dat de kist op een wagen werd getild.

Vanaf dat moment ging hij van hand tot hand. Klerken van het expreskantoor namen hem over; een andere wagen voerde hem weg; een vrachtauto bracht hem met kisten en pakken aan boord van een veerboot; van de boot af naar een groot station; ten slotte belandde hij in een expreswagon.

Twee etmalen werd die wagon voortgesleept achter gillende locomotieven. Twee etmalen at noch dronk Buck. In zijn woede had hij de eerste toenaderingspogingen van de expresbeambten met gegrom beantwoord; zij plaagden hem daarop. Wanneer hij zich razend tegen de tralies wierp, schuim op de bek, lachten ze hem uit en bespotten hem. Ze gromden en blaften als weerzinwekkende honden, miauwden, flapperden met hun armen en kraaiden. Het

was kinderachtig, wist hij, maar juist daarom des te grievender voor zijn waardigheid. Zijn woede groeide en groeide. De honger deerde hem minder dan het dorst lijden, dat zijn razernij tot koorts hitste. Bovendien, hooggevoelig als hij was, had de mishandeling hem in een koorts geworpen, gevoed door de ontsteking van zijn droge, gezwollen keel en tong.

Eén ding verheugde hem: het touw was van zijn hals. Dat had hun een oneerlijk voordeel gegeven; nu het weg was, zou hij ze tonen wat hij waard was. Nooit meer zou een touw om zijn nek komen. Dat stond voor hem vast. Twee dagen en nachten at en dronk hij niet, en in die tijd stapelde zich een schat van woede op die weinig goeds beloofde voor wie hem als eerste zou tarten. Zijn ogen kleurden bloedrood; hij veranderde in een razende duivel. Zozeer was hij veranderd dat zelfs de rechter hem niet meer zou herkennen. De expresbeambten ademden opgelucht toen ze hem in Seattle uit de trein tilden.

Vier mannen droegen de kist voorzichtig naar een kleine, hoge ommuurde binnenplaats. Een stevige man met een rode trui, wijd open aan de hals, kwam naar buiten en tekende voor de koetsier. Buck voelde meteen: dat was de volgende folteraar. Hij wierp zich woest tegen de tralies. De man glimlachte grimmig, haalde een bijl en een knuppel tevoorschijn.

‘Ga je hem er nu al uithalen?’ vroeg de koetsier.

‘Zeker,’ antwoordde de man, en hij dreef de bijl in de kist om hem open te wrikken.

Meteen stoven de vier dragers uiteen en klommen op de muur, klaar om het schouwspel gade te slaan. Buck stormde op het splinterende hout af, beet erin, rukte en worstelde. Waar de bijl buiten neerkwam, was hij binnen, grommend en blaffend, even fel erop gebrand eruit te komen als de man in de rode trui erop gebrand was hem eruit te krijgen.